

Sygn. akt: I C 101/21 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa C. (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. W. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 101/21

UZASADNIENIE

Powód C. (...) z siedzibą w B. złożył przeciwko A. W. (1) pozew o zapłatę kwoty 4.387,03 złotych oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana w dniu 24 lutego 2016 r. zawarła z (...) Finanse SA umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pożyczkodawca udostępnił pozwanej środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulowała na rzecz pożyczkodawcy wymagalnych kwot w wysokościach i terminach określonych w umowie pożyczki. W związku z powyższym pożyczkodawca wypowiedział umowę, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki. Powód wskazał również, że w dniu 9 listopada 2017 r. (...) Finanse SA, na mocy umowy przelewu wierzytelności zbył na rzecz U. (...) wierzytelności z tytułu umowy pożyczek, w tym wierzytelność strony pozwanej. Następnie U.(...) w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 grudnia 2017 r. zbył ww. wierzytelność na rzecz powoda. Wskazano również, że na kwotę objętą pozvem składa się: niespłacona należność główna w wysokości 3.204,97 zł., koszty udzielania pożyczki w

kwocie 15 zł, odsetki za opóźnienie naliczone od ww. kwot w kwocie 1167,06 zł. Z pozwu wynika również, że roszczenie jest wymagalne z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Pozwana A. W. (2) nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 12 maja 2021 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 12 maja 2021 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. Negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67, 18.2.1972 r., III CRN 539/71, Legalis).).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński – system Legalis)

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu. Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę pożyczki wskazując wyłącznie datę zawarcia umowy i jej numer. Wskazano tylko, że na dochodzoną pozew kwotę składa się: niespłacona należność główna w wysokości 3204,97 zł., koszty udzielania pożyczki w kwocie 15 zł, odsetki za opóźnienie naliczone od ww. kwot w kwocie 1167,06 zł. Powołano się także na wypowiedzenie umowy z powodu braku jej realizacji przez stronę pozwaną.

Brak jest informacji w jakiej wysokości powód dochodzi należności z tytułu niespłaconego kapitału, co składa się na należność główną (jaka kwota została rzeczywiście wypłacona pozwanej). Nie wskazano również, czy pozwana w jakiegokolwiek części spłaciła należność wynikającą z umowy. Brak było także danych dotyczących treści pierwotnego zobowiązania (brak kwoty pieniężnej, która była przedmiotem tej umowy, jak również ustalonych kosztów i należności związanych z zawarciem umowy, warunków spłaty zobowiązania). Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny wywołał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Nie przedłożył przede wszystkim umowy, z której wywodził swoje roszczenie tj umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2016 r. W związku z powyższym pozbawił Sąd możliwości weryfikacji wiarygodności dochodzonej wobec pozwanej, w szczególności w zakresie postanowień umowy tj ustalenia wysokości udzielonej pożyczki, czasu trwania umowy, terminów i przyczyn jej wypowiedzenia - co miało istotny wpływ na ustalenie wymagalności przedmiotowego roszczenia, dodatkowych kosztów związanych z tą umową - rodzajem i wysokością odsetek, kosztów, czy też zasadami spłaty zobowiązania. W związku z powyższym Sąd został pozbawiony możliwości oceny zasadności roszczenia, w tym czy przedmiotowa umowa nie zawierała klauzul abuzywnych. Na podstawie przedłożonych przez powoda dowodów Sąd nie był w stanie ustalić wszystkich powyższych okoliczności.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wiarygodność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wiarygodności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29). Nie budzi wątpliwości, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. SN wyrok z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. I PKN 660/00).

Ponadto należy podkreślić, że powód dochodził przedmiotowych należności powołując się na umowę sprzedaży wiarygodności z dnia 9 listopada 2017 r. oraz 21 grudnia 2017 r., na podstawie której nabył wobec strony pozwanej wiarygodność objętą przedmiotowym powództwem wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami, a tym samym jest legitymowany czynnie do wniesienia powództwa jako aktualny wierzyciel pozwanej. Podkreślić należy, że nie przedłożono umowy cesji z dnia 9 listopada 2017 r., przez co pozbawiono Sąd możliwości jej oceny, zwłaszcza co było jej przedmiotem.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wiarygodności oznacza przeniesienie wiarygodności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wiarygodności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wiarygodności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wiarygodności doszło.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wiarygodności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wiarygodnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

W ocenie powoda – dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, umowa cesji wierzytelności z dnia 21 grudnia 2017 r. oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności.

Podkreślić jednak należy, że dowód „wyciąg z ksiąg rachunkowych” zawiera jedynie oświadczenie powoda stwierdzające na podstawie jego ksiąg rachunkowych, że nabył on wierzytelność wobec pozwanej, która na dzień wystawienia wyciągu stanowiła kwotę w nim wymienioną. Jednakże zgodnie już z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego, o jakim mowa w art. 194 § 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, nie stanowi, ani dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie, ani nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego, a co najwyżej zaewidencjonowania transakcji nabycia wierzytelności przez powoda w swoich księgach rachunkowych. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, LEX 1375500).

Domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. W związku z powyższym w ocenie Sądu, ww. dowód, który jest dokumentem prywatnym, stanowi co jedynie oświadczenie Funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości .

Nie budzi również wątpliwości, że dokumenty prywatne, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.), nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń.

Należy również zauważyć, że wymieniony wyciąg, ani żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje naliczonych odsetek, w szczególności nie wiadomo od jakiej kwoty zostały naliczone, za jaki okres i jaka była podstawa ich naliczenia.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa.